

Keď úsmev klope na dvere

Keď úsmev klope na dvere

(Poviedka)

Všetko zlé vraj býva na niečo dobré. Všetci žijeme odlišné životy a vytvárame si vlastné pravdy o tom, čo je pre nás v skutočnosti dôležité. Mnohí si neuvedomujú ani podstatu toho, že majú kde bývať a majú čo jesť. Niektorí sú až príliš zaslepení tým, čo nemajú a nevidia to, čo majú. No a niektorí sa len napríklad radujú z toho, že im nezhořel dom a majú kde bývať. A práve preto bude tento príbeh o požiari, ktorý spojil ľudí a o chlapcovi menom Oliver, ktorý si vďaka svojej odvahe našiel verného priateľa.

Jedného slnečného a však nie veľmi šťastného dňa veľa rokov dozadu, keď mnohých ľudí v údolí malebnej obci Banka trápil veľký problém, sa stalo niečo, čo určite nikto nečakal. Už od skorého rána totiž horela najstaršia a najvýznamnejšia budova obce. Hasiči hasili ako mohli, no nakoľko bola budova naozaj majestátna, nestačilo to. Malý Oliver sa práve chystal do školy. Práve v ten deň mali totiž výlet do parku. Slnko hrialo, budova ďalej horela a susedia sa začínali pomaly schádzať a vymýšľať rôzne postupy ako ďalej. Mnohým sa však do hasenia veľmi nechcelo, mali v sebe nenávisť, začínali sa obviňovať, hádať a vlastne nijak nepomáhali. Medzi sebou totiž nemali najlepšie vzťahy. A už zrazu nikoho takmer dohorená budova netrápila. Až pokým... V okolí budovy sa nachádzalo množstvo lesov, lúk a rodinných domov, a tak z toho veľkého požiaru, ktorý už pomaly utíchal, vznikol ďalší. Začal horieť dom, tentokrát to bolo už oveľa vážnejšie, keďže to už začínalo ohrozovať aj ďalších susedov. Tento raz sa vo vnútri domu však nachádzala celá rodina aj s jednou starenkou a kocúrom. Úplnou náhodou šiel práve vtedy okolo vytešený Oliver spoločne s kamarátmi zo školského výletu. Zastal. Chvíľu rozmýšľal. Hasiči začali vyťahovať členov rodiny z horiaceho domu. Susedia sa zrazu prestali hádať. Všetci okamžite pomáhali. Starenku vytiahli na poslednú chvíľu. Kričala a prosila aj o záchranu svojho kocúra, ktorý jej bol po celý život veľkým priateľom. No v takom veľkom hluku ju nikto nepočul. A aj keby, nikto nebol natoľko odvážny, aby vstúpil do takmer zhoreného, padnutého domu. Až na Olivera. Chcel veľmi pomôcť, no nijak nemohol, keďže bol ešte dieťa. Napriek tomu starenku počul a rozhodol sa vbehnúť do horiaceho domu a zachrániť starkej kocúra. Všetci malého chlapca obdivovali, za to, aký bol malý, no odvážny. Po tejto udalosti sa všetci susedia pomerili, na zhorené miesto vysadili strom, ako pamiatku po

majestátnej budove, ale aj ako pamiatku na veľké pomerenie. Ľudí táto udalosť spojila a spoločne si uvedomili, čo je v živote naozaj dôležité. Od toho dňa si začali užívať a vážiť každý jeden deň. Boli vďační za to, že sú zdraví a majú kde bývať. Susedia sa prestali porovnávať, obviňovať a po novom trávili spoločný čas pri vysadenom strome. Kvôli týmto udalostiam sa začala dedinka nazývať aj ako úsmevná a šťastná.

O pár mesiacov zomrela starká, ktorej malý Oliver zachránil kocúra. Jemu, susedom aj príbuzným to bolo veľmi ľúto. Jedného dňa prechádzal cez cestu, keď v tom zrazu k nemu prišiel akýsi kocúr. Celú cestu s ním šiel domov. Po čase si však uvedomil, že to je vlastne starkin kocúr, ktorého vtedy zachránil. Od toho dňa z nich boli celoživotní kamaráti. Chodil s ním všade...